

شمشیربازی و نقش والدین

ترجمه ی: عباسعلی فاریابی (۱۳۹۷/۷/۲۵)

امروزه بحث بسیار زیادی در مورد نقش والدین در زندگی فرزندان شان وجود دارد. به نظر می رسد که والدین ورزشکاران بیشتر به این متهم هستند که بیش از حد از فرزندان شان محافظت می کنند و به آنها اجازه نمی دهند که از باخت درس بگیرند، یا بر عکس در واگذاری مسئولیت به آنها بیش از حد معمول زیاده روی می کنند.

حد میانه کجاست؟ چگونه باید نقش والدین در ورزش را به طور کلی و به ویژه در شمشیربازی تعریف کنیم؟



این ها سوالاتی نیستند که ما بتوانیم به طور مستقیم پاسخ دهیم، اما ارزش پرسیدن را دارند، زیرا آنها به ما کمک می کنند تا آنچه را که انجام می دهیم کاوش کنیم تا اینکه به نتایج بهتری دست یابیم.

والدین سرنوشت فرزندان خود را تعیین می کنند

ما این کار را بدون تفکر، از طریق تعاملات روزمره به روش های مختلفی انجام می دهیم.

من واقعا معتقد هستم که پدر و مادر با رفتار مدیریتی خود، ماهیت بچه های خود را به خوبی توصیف و چگونگی آنها در آینده را تعریف می کنند. این مسئولیت سنگینی است، و ما درست زمانی که تصمیم گرفتیم پدر و مادر بشویم، آن را به عهده گرفتیم. این مسئولیت در عین حالی که مهم است، لذت بخش نیز هست. در زندگی هیچ احساسی بالاتر از این نیست که ببینیم کودک ما دقیقا به فردی تبدیل شده است که با تمام تفصیلات می خواستیم.

به عنوان پدر و مادر، ما کودکان خود را از طریق به حقیقت در آوردن رویاهای شان، تعریف می کنیم. ما با انتخاب های خود جهان آنها را می سازیم، و در بسیاری از موارد این راهنمایی های ما است که رویاهای آنها را تعیین می کند.

ما طبیعتا اهداف و دیدگاه های خود را به تجربیات آنها در ورزش، تحصیلات، و زندگی، منتقل می کنیم. من فکر نمی کنم ما باید از این کار طفره برویم. زیرا این طبیعت زندگی مشترکی است که آن را خانواده می نامیم. من شخصا تصمیم هایی می گیرم که عمیقا بر شیوه ی زندگی فرزندانم تأثیر می گذارد. زیرا این اولویت های من است و بطور مسلم بر شیوه ی کار حرفه ای شمشیربازی آنها تأثیر خواهد گذاشت.

نقش پدر و مادر یعنی اینکه بچه های خود را به دنبال کردن مسیر موفقیت خود تشویق کنیم و در همان حال مرزهای مناسب جدیدتری برای آنها تنظیم کنیم، مرزهایی که برای خوشبختی آنها صلاح می بینیم. یک کودک ممکن است، به جای پرداختن به مسئولیت های تحصیلی خود، بیشتر نسبت به شمشیربازی شور و شوق نشان دهد، و تمایل به تمرین بیشتری داشته باشد. میزان اجازه ی ما به ادامه دادن این ورزش مورد

قضاوت است؟ برای بعضی از ما، ممکن است نمره ی "خوب" گرفتن در کارهای مدرسه قابل قبول باشد، در حالی که برای دیگران ممکن است این طور نباشد، زیرا آنها عقیده دارند که کارنامه ی آنها باید سرتاپا نمره ی "خیلی خوب" باشد. تاکید ما بر هر کدام از این نوع سوالات است که تعریفی از شمشیرباز جوان شما و آینده اش، به ما می دهد.

رفتارهای روزانه ی ما تعیین کننده ی شاخص های قضاوت ما به عنوان یک پدر و مادر است. ما از طریق تصمیمات مان بچه های خود را تعریف می کنیم و تعیین می کنیم که زندگی امروز، فردا و آینده ی آنها چگونه باشد.

فداکاری کردن برای موفقیت فرزندان

خانم آلکس مورگان ستاره ی فوتبال آمریکا در کتاب خاطراتش در مورد فداکاری های بی حد پدر و مادرش می گوید، که چگونه علاقه ی وافر او به ورزش، آنها را وادار به فداکاری بیشتر و بیشتر می کرد. صحبت های او بسیاری از ما را خیلی عاطفی و احساساتی می کند، زیرا ما آن رفتار را دقیقاً در زندگی خودمان به عنوان پدر و مادر یک شمشیرباز می بینیم. او به زیبایی امتیاز هایی را بیان می کند که والدینش از آن گذشت کرده بودند، و در مقابل راه موفقیت را برای او هموار کرده بودند. از جمله، نرفتن به تعطیلات، صرف نظر کردن از فعالیت های مورد علاقه شان، خود را دچار مشکلات مالی کردن، یا به جای خوابیدن تا دیر وقت بیدار ماندن. والدین الکس، علاقه ی فرزند خود به ورزش را در صدر لیست اولویت های خود قرار داده بودند.

برای او، این فداکاری ها در زندگی حرفه ای فوتبال او به منزله ی سکوی پرتابی بوده است، که او را به سمت بالاترین سکوها در بزرگترین رویدادهای جهان هدایت کرد. پدر و مادرش نمی دانستند که این کار را از کی شروع کرده اند و تا کجا باید ادامه دهند. آنها فقط می دانستند که دخترشان ورزش خود را دوست دارد. آنها هرآنچه فکر می کردند برای بهبود شرایط فرزندان شان خوب است، انجام می دادند.

آنچه که بسیار زیبا است شیوه ی ارزش گذاری او از آن همه فداکاری که در حق وی انجام شده است. فرزندان شما نیز ارزش فداکاری هایی شما را می دانند، حتی اگر آن را همیشه بروز نمی دهند.

گذشت پدر و مادر در شمشیربازی پایان ندارد

من اعتراف می کنم که من هنوز در حال فراگیری شیوه های رفتاری با فرزندانم هستم، اگرچه با یک نگاه به سابقه ی خودم، می بینم که من تجربه ی زیادی هم در آموزش شمشیربازی و هم در زمینه ی مدیریت والدینی، دارم. من می بینم که اشتباهات فروانی در طول این مسیر داشته ام، جاهایی که می توانستم کمک های بیشتری به بچه هایم بکنم تا نتایج بهتری را به دست آورند.

نقش والد شمشیربازی همیشه در یادگیری خلاصه می شود، و هیچ وقت نباید احساس کنیم که همه چیز را می دانیم. بچه های ما همیشه به ما نگاه کنند و تصور می کنند که ما در هر کاری که انجام می دهیم اطمینان داریم، و ما هر آنچه در جریان است کاملاً می دانیم و می توانیم هر کاری را انجام دهیم. البته بیشتر اوقات از نگاه خودمان اینطور نیست.

شمشیربازی، درست مانند بسیاری از ورزش های دیگر، می تواند خسته کننده باشد. کارهای فیزیکی زیادی وجود دارد که باید انجام شود، و پدر و مادر در این مسیر هرگز نباید احساس سرخوردگی کنند. بچه های ما اغلب این چیزها را نمی بینند، آنها لغزش ها و تلو تلو خوردن ما را نمی بینند. فرزندان ما به ما نگاه می کنند و عشقی که در رفتار ما نهفته است می بینند، و این همان چیزی است که واقعا اهمیت دارد.

والد شمشیربازی بودن یکی از پرمشغله ترین شغل هایی است که من در زندگی ام داشته ام. نقش من به طور مداوم در حال تغییر و رشد است، درست مانند رشد و نمو فرزندانم از طریق شمشیربازی.